

Hr Fogd Lie!

Kautokeino, 8de Novbr 1852

Frygtelige Begivenheter bringe mig i Nat til at skrive Dem til for at begjære herop snarest muligt Mandskab, der staaer i et passende Forhold til hvad der er skeet. I Morges stod jeg og taledede med min Kone i Kjøkkenet, saa komme pludselig Mad Ruth og Pigen Anna løbende ind, skrigende, at de dræbe Ruth. Jeg løb øieblikkelig derhen og saa da strax Ruth liggende udstrakt paa Gaarden, medens en Hob, der lignende vilde Dyr, stode og slog ham med Stokke i Hovedet. Øieblikkelig løb jeg ind i Ruths Huus, da jeg saa det var Livs Fare, tænkende at faae sendt Lensmanden til Autzie efter Hjælp. Men jeg traf Ingen, og de kom snart efter mig og truede mig paa Livet. Ved mit Kjendskab til disse Folks Ræsonnement bevægede jeg dem dog næst ved den Almægtiges naaderige Bistand til at skaane mit Liv. Jeg førtes da hen til Præstegaarden, hvor de strax begyndte at slaae ind alle Vinduesruder og tog min Kone, Mad Ruth og Pigerne fast. De Timer vi da tilbragte i Stuen, skal jeg aldrig glemme. Vi bleve bundne om Fødderne og risede saaledes overalt især i Hovedet, at jeg undertiden var bange for min Forstand. Men Bøn til Gud styrkede os Alle, og denne Styrkelse behøvede vi i høieste Grad, da vi efter en Tids Forløb saa Ruths Huus staae i Flamme, og Aslak Persen Rist tog mig ud og sagde; "der kan du see, hvorledes de Ubodfærdige brænde i Helvede, nu er Guds Vredes Dag kommen". Herved adspredtes imidlertid Mængden endeel, i det de gave sig ifærd med at plyndre, saa at vi fikk lidt Lettelse for de frygtelige Skrig "daga buosradusa, cuorvo hærra Jesus namma" (gjør Forbedring, anraab den Herres Jesu Navn); men da Ruths Huus var næsten nedbrændt begyndte Scenerne i Stuen med forøget Frygtelighed. Gud var saa naadig, at han lod min Kone og Mad Ruth spares meget, medens flere af Pigerne bleve frygteligt pidskede. Det blev da paa Tale at brænde Præstegaarden, men dette gav ogsaa Gud mig Naade til at forhindre. De begyndte da at tale om at føre os med til Finbyen og under Pidskescener, Trudsler og Tale derom, tilbragte vi de mange lange Timer, intil Forløsningens Slag. Autziefolkene kom nemlig endelig og der leveredes et formeligt slag, hvor der vankede blodige Pander, og Morderne og Mordbrenderne fik da deres fortjente Løn, med Undtagelse af 3, som undslap, hvis Nevne jeg foruden Aslak Rists skal søge at faae Rede paa i morgen foruden paa de Fangere, som ere gjorte, hvilke vi have bundet og lagt i Præstestaburet. Ruth er dræbt, ligesaa Lensmand Bucht, der tillig er opbrændt tilligemed Huset, da han efter at være saaret, krøb oppaa Loftet i en mørk Krog. Inat gaaer der Vagt for at passe paa. Blot i det mindste Værelse i Præstegaarden ere Ruderne sparede, saa vi vide neppe at bjerge os. Jeg skulde derfor anmode Hr. Fogden om at bevise mig ig mine den Godhed at sende Bud til Knud Snedker i Alten, som har Maalet af Vinduerne her og lade ham forfærdige en Deel i fuld Stand

og sende dem hid snarest muligt. (Mere imorgen) Maalet med Ramme er i Høide 7 kvart 1 ½ Tomme, Brede 3 Kv 9 Linier.

Dette slag er kommet saa meget desmere uventet, som vi i Høst have glædet os over, at Flere og Flere have gaaet over til den sande Tro, og her har altid været Fred og Ro i Kirken og overalt. Undertiden har her været Nogle, som havde høie Tanker om sig selv, og naar jeg har indfundet mig paa Aastedet – thi de gad aldrig eller sjelden at komme til mig – saa have de rigtignok skjældt mig Huden fuld, men de have forresten ingen Spektakel gjort. Imidlertid havde vi hørt, uden at have nogen Anelse om, at der laa Noget under af saadan Beskaffenhed, at de samlede sig i een By, hvis Hovedanfører var Mester-Morderen Aslak Jacobsen Hætta, dernæst Aslak Rist, Ole Aslaksen og Mons Aslaksen Somby og John Johansen Hætta, Lars Jacobsen Hætta. Den Første begyndte med at dræbe Bucht ved Knivstik, hvorpaa de andre Nævnte slog han med Støre, ligesaa Ruth der ingen Knivstik fik efter mit Vidende. Navnene paa de Øvrige ere: Elen Aslaksdatter Skum, Elen Andersdatter Spein, Marit Aslaksdatter Somby, Anne Henriksdatter Sara, Gunhild Olsdatter Somby, Marith Andersd. Spein. Kirsten Andersd. Spein, Anne Persdatter Rist, Marith Aslaksd. Sara, Marith Pedersdatter Kurrak, Ellen Andersdatter Utse, Marith Thomasd. Skum, Henrik Aslaksen Skum, Anders Aslaksen Skum, Inger Andersd. Spein, Elen Aslaksd. Sara, Marith Rasmusdatter Spein, Thomas Andersen Eira, Berith Hansdatter Gaup; dernæst Per Olsen Kautokeino, Per Mikkelsen Korvatus, Aslak Olsen Somby, Elen Jakobsdatter Hætta, Inger Johansdatter Hætta, Anders Persen Bær, Kirsten Nilsdatter Siri, Matthis Andersen Spein, Inger Monsdatter Siri. (Da har jeg gjort Forskjel mellem dem har jeg maattet kladde saa). De Fleste af dem, hvis Navne staae efter ”dernæst” sige selv og have Mange Vidnesbyrd for, at de af Frygt for Livet have maattet følge. Undslupne ere 3 Mænd Aslak Persen Rist, John Johanesen Hætta, Thomas Andersen Eira; desuden nogle Fruentimmer. Een af Fruentimmerne, Marith Rasmusdatter Spein er død af et Saar, hun havde erholdt i Striden.

Hvis Fogden er af samme Anskuelse som jeg, burde Districtslægen komme herop deals for at holde Besigtelse paa Ruths Lig, deals for at hjælpe de Saarede. Hvis dette skulde befindes rigtigt, kanskee jeg turde anmode om, at han tog med sig Redskaber til at tætte af en ?, hvormom jeg før har skrevet ham til.

Til den Bøn, at den Almægtige maa være med os med sin beskærmede Naade, maa jeg føie det Vidnesbyrd til Ros for Menighedens allerstørste øvrige Deel, at de have staaet imod disse Folk overalt, hvor de traf dem, og de haave nu ved den Beredvillighed, de have vist i at Hjælpe, aabenbaret deres gode Sindelag,

saa Brøden maa ikke legges Menigheten til Last, men Gjerningsmændene og dere Følgesvende.

Ærbødigst
FWHvoslef
Sognepræst til Kautokeino

Sluttet 10de Novbr 1852

E.S. Vi have ikke kunnet sende Flere, for det Første deels for Reners Skyld, deels for den Forvirrings Skyld, her har været. Anne Henriksdatter Sara lade vi blive tilbage for at passe smaa Børn.

Fremlagt ved et forhør 15 Septbr 1852 Lars Lie